

UCHWAŁA Nr 328 RADY MINISTRÓW

z dnia 20 października 1964 r.

w sprawie podwyższenia najniższych rent.

§ 1. 1. Kwoty określające wysokość najniższych rent, ustalone w przepisach:

- 1) dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97),
- 2) dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 98 i Nr 36, poz. 164, z 1959 r. Nr 14, poz. 75 i z 1961 r. Nr 6, poz. 39),
- 3) dekretu z dnia 19 stycznia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 55, poz. 273),

podwyższa się do wysokości:

- 600 zł dla rent starczych oraz rent inwalidzkich II grupy
- 700 zł dla rent inwalidzkich I grupy oraz
- 450 zł dla rent rodzinnych.

2. Kwoty, o których mowa w ust. 1, obejmują dodatki do rent określone w uchwale nr 105 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie przyznania dodatku do rent (Monitor Polski Nr 25, poz. 125) oraz kwoty podwyższające renty, określone w § 1 zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 września 1963 r. w sprawie podwyższenia rent i dodatków do rent (Monitor Polski Nr 73, poz. 367).

3. Jeżeli renta obliczona na podstawie dotychczasowych zasad jest niższa od kwoty określonej w ust. 1, z uwzględnieniem zaś przepisów, o których mowa w ust. 2, kwotę tę przekracza, wówczas rentę wypłaca się w dotychczasowej wysokości.

§ 2. Osobom zatrudnionym, pobierającym renty w wysokości ustalonej zgodnie z § 1, nie przysługuje dodatek do wynagrodzenia, o którym mowa w § 2 uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124).

§ 3. Przepisy uchwały stosuje się odpowiednio do rent starczych, za wyjątkiem lat, inwalidzkich I i II grupy inwalidów oraz rodzinnych określonych w przepisach:

- 1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytal-

nym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99) oraz

- 2) ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299),

których wysokość jest niższa od kwot określonych w § 1.

§ 4. Przepisy uchwały stosuje się odpowiednio również do wypłacanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a przyznawanych przez władze lub instytucje zagraniczne rent:

- 1) starczych, inwalidzkich, wdowich i sierocych, jeżeli pobierające je osoby odpowiadają określonym w polskich przepisach emerytalnych warunkom co do wieku lub inwalidztwa,
- 2) wypadkowych — przy niezdolności do zarobkowania określonej co najmniej na 80%,

jeżeli osoby pobierające te renty zamieszkują w kraju i nie posiadają poza rentą dochodów z tytułu zatrudnienia lub innych źródeł, powodujących zawieszenie wypłaty całości lub części renty.

§ 5. 1. Renty przyznane przed dniem wejścia w życie uchwały, których wysokość jest niższa od kwot określonych w § 1, podlegają podwyższeniu z urzędu.

2. Właściwi ministrowie oraz Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalą w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac zasady podwyższania rent przyznanych w drodze wyjątku.

§ 6. Jeżeli w wyniku zastosowania przepisów uchwały wysokość najniższej renty przekracza wysokość podstawy wymiaru renty, zasiłki pogrzebowe z tytułu śmierci członka rodziny rencisty wypłaca się w wysokości nie mniejszej niż wysokość tej renty, bez uwzględnienia dodatków dla żony, dzieci, wnuków i rodzeństwa.

§ 7. Wykonanie uchwały porucza się zainteresowanym ministrom oraz Prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz